

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Cob/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716205830
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8716205830.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Anny Ilčinovej, v právnej veci žalobkyne: L. Q. Š., T.. X.X.XXXX, H. U. W. XXX, XXX XX D. U., právne zastúpená Hudzík & Partners s.r.o., Mnoheľova 830/15, 058 01 Poprad, IČO: 47 251 654, proti žalovanej: Božena Vešelényiová, s miestom podnikania Čeláre 60, 991 22 Čeláre, IČO: 43331319, právne zastúpená JUDr. Vladimír Barčík, advokát, Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 33248079, v konaní o zaplatenie 11.259,26 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného Poprad č.k. 18Cb/81/2016-113 zo dňa 5.11.2018, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi 11.259,26 eur s 9,25 % p.a. úrokom z omeškania od 22.02.2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd priznáva žalobkyňi voči žalovanej paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd priznáva žalobkyňi voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa žalobou zo dňa 28.6.2016 žiadala, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 11.259,26 eur s 9,25 % p.a. úrokom z omeškania od 22.2.2014 do zaplatenia, nakoľko nezaplatila cenu za dodaný tovar v celosti a uznala záväzok dňa 22.2.2014.

Žalobkyňa poukázala na dôkazy: mailová komunikácia medzi L. Q. a žalovaná z februára 2014, uznanie záväzku zo dňa 22.2.2014, výzva na úhradu záväzku z 24.2.2014, predžalobná výzva zo dňa 3.6.2014, výpis so živnostenského registra žalobkyne, žalovanej.

3. V dôsledku vydania platobného rozkazu Okresným súdom Poprad č.k. 18Cb/81/2016-19 zo dňa 29.9.2016 bol podaný odpor, v ktorom žalovaná uviedla, že počas preberania tovaru bolo dohodnuté, že nepredaný tovar bude vrátený.

Žalovaná poukázala na dôkazy: čestné vyhlásenie od U. I., F. G., faktúra č. XXXXXX, čestné prehlásenie od H. R., zoznam spísaného tovaru, rozhodnutie KS Prešov 21Co/295/2015 zo dňa 30.6.2016, spis OS Poprad 17C/154/2014, čestné prehlásenie od I. D..

4. Žalobkyňa si uplatnila žalobou zaplatenie ceny za dodaný tovar v zmysle faktúry č. XXXXXX, nakoľko nebola uhradená uvedená faktúra v celosti. Žalovaná uznala záväzok dňa 22.2.2014 vo výške 11.659,26 eur a v zmysle uznesenia OS Poprad 17C/154/2014-19 zo dňa 1.7.2014 bol poverený N. I. H. voči žalovanej na vykonanie súpisu hnuiteľných vecí žalovanej nachádzajúcich sa v prevádzke v U. W. a súpis hnuiteľných vecí sa uskutočnil dňa 9.7.2014. Rozhodnutím Okresného súdu Poprad 12C/74/2015-19 zo dňa 26.10.2015 bola zaviazaná žalovaná na zaplatenie nájomného za nebytový priestor za obdobie od 1.5.2014 do 31.5.2014. Žalovaná namietala pasívnu legitimáciu z dôvodu existencie zmluvného vzťahu medzi žalobkyňou a združením s označením I. + H. a neexistovaním zmluvného vzťahu dvoch podnikateľov a dohody o vrátení tovaru v prípade nepredajnosti a neplatnosti uznania záväzku z dôvodu neexistencie záväzku a vzniesla námietku premlčania, nakoľko by žalobný nárok mohol existovať len z titulu bezdôvodného obohatenia.

5. Aplikujúc ust. § 409, § 447, § 768 ods. 2, § 365, § 369 ods. 1 a § 369c v spojení s § 323 ods. 1 všetko Obchodného zákonníka súd prvej inštancie posúdil žalobu ako dôvodnú a preukázanú, nakoľko sa stotožnil s tvrdeniami žalobcu, že existoval zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou ktorej predmetom bol predaj tovaru, ktorý sa nachádzal v prevádzke - v predajni v nebytovom priestore v U. W., ktorá bola predmetom aj Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 27.6.2013. Žalovaná neuhradila v celosti dohodnutú cenu v zmysle faktúry č. XXXXXX a v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad 17C/154/2014 sa uskutočnil súpis hnuiteľných vecí žalovanej súdnym exekútorom JO. I. H.. Žalovaná uznala záväzok dňa 22.2.2014. Tvrdenia žalovanej o neexistencii záväzku boli vyvrátené vyššie uvedenými dôkazmi a v konaní nebolo preukázané, že by bol zmluvný vzťah uzavretý s inou právnickou osobou, a že by mal povinnosť plniť niekto iný ako žalovaná, ktorá v období v rokoch 2012 až 2014 vykonávala podnikateľskú činnosť. V danom prípade nejde o nárok z titulu bezdôvodného obohatenia a nemôže byť tento nárok premlčaný, nakoľko išlo o zmluvný vzťah týkajúci sa predaja hnuiteľných vecí - tovaru, a preto súd zaviazal žalovanú na zaplatenie ceny za dodaný tovar, ktorého vlastníkom je žalovaná v takom rozsahu ako bolo uplatnené žalobou. Nakoľko žalovaná nezaplatila včas a riadne dohodnutú cenu v zmysle faktúry v dohodnutej lehote splatnosti, ktorá nebola žalovanou namietaná, dostala sa do omeškania a tým vzniklo žalobkyni právo na zaplatenia úroku z omeškania vo výške 9,25 % p.a. od 22.2.2014 do zaplatenia. Keďže vznikol žalobkyni v dôsledku omeškania nárok na paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky, súd prvej inštancie priznal tento nárok vo výške 40,- eur, a teda v celosti žalobe vyhovel.

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a to tak, že priznal žalobkyni ako úspešnej v konaní náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanej.

7. Proti tomuto rozsudku ako celku podala žalovaná včas odvolanie, keď uviedla, že v žalobe si žalobkyňa svoj nárok uplatňuje z dôvodu prevzatia za odplatu (nájomné) obchodné priestory spolu s tovarovými zásobami a neuhradenia žalobkyni údajnej kúpnej ceny za prevzatý tovar. Podľa žalovanej o predmetnom nájme už bolo rozhodnuté v konaní na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12C/74/2015, kde súd zaviazal žalovanú na náhradu nájomného a následne žalobkyňa podala obsahovo totožnú žalobu v tejto veci, kde požaduje zaplatiť 11.259,26 eur z dôvodu, že neuhradila žalobkyni údajnú kúpnu cenu za prevzatie tovaru. Pôvodne, ale táto suma mala byť 11.659,26 eur, ale nakoľko žalovaná uhradila sumu 400,- eur tak žalobkyňa požaduje už len sumu 11.259,26 eur. Na tomto mieste je podľa žalovanej potrebné zdôrazniť, že žalobkyni neuhradila časť tohto údajného dlhu, ale práve nájomné, na ktoré ju zaviazal súd v predchádzajúcom konaní. Zároveň si žalobkyňa v konaní vedenom pod sp. zn. 17C/154/2014 uplatnila retečné právo vykonať súpis hnuiteľných vecí žalovanej na nezaplatenom nájomnom 400,- eur, ktoré ale žalovaná zaplatila, len žalobkyňa túto sumu započítala do predmetného dlhu.

8. Podľa žalovanej vlastníkom týchto hnuiteľných vecí je žalobkyňa a žalovaná nedisponuje tovarovými zásobami, na druhej strane ju v tomto konaní napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie zaviazal na zaplatenie predmetnej sumy 11.259,26 eur.

9. Žalovaná od podania žaloby namietala uplatňovanie nároku žalobkyne, od počiatku tvrdila, že nedošlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, ale len k dohode o postupnom predaji tovaru a tovarové zásoby, ktoré sa nepredajú sa mali vrátiť žalobkyni. Tieto jej tvrdenia potvrdili aj svedkyne G., W. (spoločníčka žalovanej), rovnako ako aj I. čestným vyhlásením. Žalovaná bola toho názoru, že jednou zo sporných a podstatných otázok tohto celého konania bolo, či sa jedná o kúpnu zmluvu alebo nie s tým, že výpovede

svedkov, ktorých navrhla žalovaná ako aj čestné prehlásenia, ktoré sú súčasťou spisu žalobkyňa nijakým spôsobom nespochybnila, ale naopak potvrdila, že tieto svedkyne boli pri preberaní priestorov a sporných tovarových zásob. Na tomto mieste je potrebné ešte zdôrazniť, že za tovar, ktorý sa podarilo prediť, žalovaná utŕžila peniaze za tento tovar a odovzdala žalobkyni.

10. Vystavená faktúra č. XXXXXX na Združenie I. + H. má identifikačné znaky odlišné od esenciálnych náležitostí žalovanej. IČO je napríklad pani W., pričom IČO a DIČ sú základnými identifikátormi podnikateľa, ale už na pojednávaní dňa 25.3.2017 právny zástupca ale aj samotná žalobkyňa tvrdia, že došlo k predaju tovarových zásob v celkovej sume 15.373,73 eur, na základe čoho žalobkyňa vystavila faktúru č. XXXXXXXX. Na tomto mieste podľa žalovanej vystáva otázka, na základe ktorej faktúry si uplatňuje žalobkyňa svoj nárok, ako aj kedy teda vznikla kúpna zmluva.

11. V ďalšom žalovaná v podanom odvolaní uviedla, že svedok I.. L. Q. v podstate potvrdil tvrdenia žalovanej, keď uviedol, že manželka sa dohodla so žalovanou, že žalovaná s pani W. budú podnikáť ako združenie a tovarové zásoby mala postupne prediť žalovaná.

12. Podľa žalovanej nemožno opomenúť skutočnosť, že uznanie záväzku urobené spôsobom požadovaným zákonom zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že záväzok v uznanom rozsahu v čase uznania trval. Žalovaná tvrdila, že záväzok z kúpnej zmluvy nevznikol (nedošlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy zákonom predpísaným spôsobom) a teda napriek podpísaniu písomnosti označenej ako uznanie záväzku nemohlo dôjsť ani k platnému uznaniu, záväzok nevznikol, a teda nemohol existovať.

13. Vzhľadom na uvedené dôvody žalovaná v rámci odvolacieho návrhu žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná náhradu trov konania, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

14. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej toto považovala za účelové. Podľa žalobkyne bolo jednoznačne preukázané, že peňažný záväzok vznikol z obchodnoprávneho vzťahu, priznaný peňažný nárok žalobkyne voči žalovanej je existujúcim nárokom, ktorý tvorí peňažná odplata za tovarové zásoby, čo nadobudla žalovaná ich prevzatím dňa 5.11.2012. Žalovaná osobitným písomným právnym úkonom uznala svoj existujúci peňažný záväzok voči žalobkyni, čo do dôvodu a tiež čo výšky a pravosť uznaného záväzku potvrdila ja pred súdom. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil obsah výpovedí pani W. a pani I., obsah čestných vyhlásení niektorých z ostatných svedkov a zistil, že ich obsah je pre danú vec právne bezvýznamný.

15. Aj jedna zo svedkýň potvrdila, že vznikol kúpno-predajný vzťah viažuci sa ku tovaru, ktorý prevzala žalovaná od žalobkyne. Aj napriek existencii prvotných úvah o tom, že žalovaná po určitom čase tovar žalobkyni vráti, ich vzájomný vzťah sa neuberal týmto smerom, ale žalobkyňa ako podnikateľka predala žalovanej ako podnikateľke tovarové zásoby, ktoré žalovaná vo svojom mene ďalej predávala tretím osobám, a to predovšetkým spotrebiteľom. Z dokazovania podľa žalobkyne vyšlo najavo, že sporné strany sa dohodli na postupnom splatení kúpnej ceny za tovarové zásoby, do istého času aj dochádzalo ku čiastočným úhradám peňažného záväzku žalovanej voči žalobkyni a 22.2.2014 žalovaná potvrdila, že peňažný záväzok trvá s tým, že ho k tomuto dátumu naďalej uznala čo do dôvodu a výšky. Výška uznaného peňažného záväzku sa odvíja od samotného stanoviska žalovanej zo dňa 21.2.2014, ktoré bolo v rámci dokazovania súdu predložené. Je ďalej nesporné, že uvedením výšky dlžnej sumy vyplývajúcej predovšetkým z evidencie žalovanej a jej vlastnej vôle išlo o dobrovoľný úkon žalovanej, v ktorom táto sama vyjadrila dňa 21.2.2014 všetky podstatné náležitosti v danej veci predchádzajúce písomnému uznaniu peňažného záväzku v nasledujúci deň.

16. V odvolaní spomínané záležitosti týkajúce sa peňažného nájmu (OS Poprad sp. zn. 12C/74/2015) a povinnosti úhrady peňažných záväzkov z titulu úhrady nákladov za spísanie tovarových zásob exekútorom (OS Poprad sp. zn. 17C/154/2014) sú v obidvoch prípadoch právoplatne rozhodnuté v prospech žalobkyne s tým, že v jednom z prípadov Krajský súd Prešov exaktne konštatoval, že žalovaná dala svojim postojom podnet na zabezpečenie záväzku žalobkyne voči žalovanej a práve žalovaná je povinná uplatnené nároky žalobkyne v celom rozsahu zaplatiť.

17. Argumentácia žalovanej, že ona sama nedisponuje tovarovými zásobami je podľa žalobkyne právne bezvýznamná, nakoľko žalovaná sa v priebehu roku 2014 účelovo zbavila svojho nehnuteľného majetku, aby sa stala nemajetnou a žalobkyňa nemohla od nej vymôcť uplatnené peňažné pohľadávky. Na základe uvedeného je podľa žalobkyne dôvodné poukázať na to, že žalovaná mala už v roku 2014 reálnu možnosť a peňažné prostriedky zaplatiť svoj uznaný peňažný záväzok voči žalobkyni a nemuselo dôjsť k uplatneniu peňažného nároku žalobkyne prostredníctvom tohto konania pred súdom.

18. Na základe vyššie uvedené žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Žalovaná vo svojej duplike k replike žalobkyne k jej odvolaniu považovala jej argumenty za právne irelevantné, keď mala za to, že odvolanie bolo podané v súlade so zákonom, pričom dôvody odvolania žalovaná uviedla a na týchto trvá. Nie bez významu je podľa žalovanej okolnosť, ktorá svedčí v jej prospech, a to, že žalobkyňa v podstate bez akýchkoľvek pochybností časť tovaru in natura prebrala späť, napr. do 28.3.2013 v hodnote 3.007,95 eur za predaný tovar podľa dohody žalobkyni zaplatila 1.133,50 eur, žalobkyňa brala tovar, len písomne nechala žalovanej odkaz. Rovnako tvrdenie, že žalovaná sa účelovo zbavila svojho nehnuteľného majetku považovala žalovaná za účelové a v tomto konaní za právne bezvýznamné, naopak nie je bez významu skutočnosť, že žalovaná ani nedisponovala, resp. nedisponuje tovarom, za ktorý má zaplatiť.

20. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k tejto duplike žalovanej v celom rozsahu nesúhlasila s jej právnou argumentáciou uvedenej v tejto duplike, nakoľko prevzatie tovaru v sume 3.007,95 eur žalobkyňou bolo vykonané bezhotovostnou naturálnou kompenzáciou a znížením záväzku žalovanej, čoho dôkazom je e-mailová komunikácia, ktorú v rámci dokazovania a hodnotenia dôkazov posudzoval súd prvej inštancie. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že peňažnými úhradami (spolu v sume 1.133,50 eur) spolu s vrátením časti tovaru žalovanou žalobkyni „in natura“ (v hodnote 3.007,95 eur) sa znížil peňažný záväzok žalovanej zo sumy 16.000,- eur na peňažný záväzok žalovanej písomne uznaný dňa 22.2.2014, ktorý bol uplatnený v súdnom konaní, čo bolo podľa žalobkyne riadnym spôsobom preukázané v súdnom konaní.

21. Z verejne dostupných zdrojov je preukázané, že žalovaná sa za odplatu zbavila nehnuteľného majetku vo D. U. a presťahovala sa do rodinného domu svojej dcéry I. D. Č., pričom na základe bežne dostupných informácií je zrejme, že trhová hodnota vyššie uvedenej nehnuteľnosti vo D. U. najmenej 4 až 5-násobne prevyšuje hodnotu vyššie uvedených nehnuteľností v Č.. Peňažný rozdiel a zníženie majetku žalovanej žalobkyňa odhaduje na viac ako 50.000,- eur z čoho bolo možné zo strany žalovanej vyplatiť judikovaný peňažný záväzok.

22. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v nadväznosti na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

23. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

24. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočne skutkové zistenia, tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázaný obchodnoprávny vzťah, že žalovaná ako kupujúca a žalobkyňa ako predávajúca uzavreli kúpnu zmluvu, na základe ktorej žalovaná prevzala od žalobkyne tovar (tovarové zásoby), ktoré žalovaná následne ďalej predávala, pričom sporové strany sa dohodli na postupnom platení kúpnej ceny, čoho dôkazom sú aj čiastočné úhrady žalovanej ako aj skutočnosť, že zostatok neuhradenej kúpnej ceny žalovaná uznala dňa 22.2.2014 podľa § 323 Obchodného zákonníka.

25. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

26. Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

27. Podľa § 153 ods. 1 až 3 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

28. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

29. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak po a) sa týkajú procesných podmienok, po b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, po c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo po d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

30. Čo sa týka argumentácie žalovanej v odvolaní o duplicitu uplatneného nároku s konaním vedenom na Okresnom súde Poprad po sp. zn. 12C/74/2015, v ktorom súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 400,- eur s príslušenstvom, pričom následne po rozšírení žalobného návrhu obsahovo totožnou žalobou požaduje od žalovanej zaplatenia sumy 11.259,26 eur z dôvodu, že neuhradila žalobkyni údajnú kúpnu cenu za prevzatý tovar. Pôvodne to ale mala byť suma 11.659,26 eur, ktorú však žalobkyňa ponížila o vyššie uvedenú sumu 400,- eur, čo však predstavuje práve nájomné, na ktoré ju zaviazal súd v predchádzajúcom konaní. V ďalšom žalovaná poukázala v bode 2 svojho odvolania na súdne konanie ohľadom vykonania súpisu hnutelných vecí vedenej pod sp. zn. 17C/154/2014, tak je potrebné uviesť, že v zmysle § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Žalovaná bola v konaní pred súdom prvej inštancie riadne poučená, mala možnosť využiť prostriedky procesného útoku, resp. procesnej obrany, ktorými sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky, pričom tieto vyššie uvádzané skutočnosti žalovaná až do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie neuvádzala až na stručnú zmienku právneho zástupcu žalovanej na pojednávaní konanom ešte dňa 4.10.2018, ktorý uviedol, že „tento nárok si už uplatňovali pod názvom žaloba - zmena (doplnenie) návrhu, tento súd zamietol, resp. nepripustil zmenu č.k. 12C/74/2015 20.10.2015 doručenej súdu.“ Uvedené však nemožno považovať za obsahovo totožnú argumentáciu uvádzanú v odvolaní. Žalovaná tieto námietky mohla uplatniť pred súdom prvej inštancie, pričom tak neučinila vlastnou vinou. Uvedené námietky nie sú prípustnou novotou v zmysle ust. § 366 písm. a/ až d/ CSP, ktorou by sa odvolací súd mal zaoberať. Ako už bolo vyššie uvedené žalovaná bola poučená písomne preukázateľným spôsobom tak, že všetky dôkazy musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, predložené dôkazy a predložené označenie neskôr súd neprihliada. Takto poučený účastník nemá možnosť uplatniť odvolací dôvod založený na skutočnostiach alebo iných dôkazov, ktoré doteraz neboli uplatnené, t.j. uplatní sa tzv. neúplná apelácia stojaca na báze účastníkov a ich poskytnutého poučenia o obmedzení (ohraničení) jeho možnosti predložiť alebo označiť všetky dôkazy, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval tieto odvolacie dôvody uvedené v bode 2 podaného odvolania za tzv. novotu, ktorú nemožno v odvolacom konaní použiť ako prostriedok procesnej obrany. V opačnom prípade by odvolací súd nerešpektoval, že u žalovanej sa uplatní systém neúplnej apelácie, čím by došlo k chybnému postupu súdu.

31. Sporná otázka výške dlhu žalovanej bolo ustálená obsahom uznania záväzku, z ktorého vyplýva, že tento záväzok voči žalobkyni ku dňu 22.2.2014 predstavoval sumu vo výške 11.659,26 eur (č.l. 8 súdneho spisu). Uznanie záväzku má v oblasti procesného práva za následok založenia vyvrátiteľnej právnej domnienky o existencii dlhu v čase jeho uznania, čo znamená, že dôkazné bremeno, že dlh v čase uznania neexistoval je na dlžníkovi (žalovanej), ktorý je povinný svoje tvrdenia preukázať. Žalovaná v zásade existenciu záväzku spochybňovala len tým, že jej záväzok z kúpnej zmluvy nevznikol, keď nedošlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy zákonom predpísaným spôsobom. Z písomného uznania záväzku žalovanou voči žalobkyni jednoznačne vyplýva nielen ako už bola uvedené výška tohto záväzku, ale aj jeho dôvod vyplývajúci z prijatia tovaru od žalobkyne ku dňu 5.11.2012 pri prevzatí obchodných priestorov predajne kvetinárstva, pričom takýto prejav spĺňa predpoklad platného uznania dlhu, čo do zrozumiteľnosti a o určitosti prejavu vôle (§ 37 Občianskeho zákonníka), v ktorom je presné vymedzenie uznávaného zmluvného záväzku, ktorého sa uznanie týka, pričom ale a podľa ustálenej judikatúry by postačilo ak by bol uznávaný dlh definovaný nezameniteľným a pre strany zrozumiteľným spôsobom. Z vyjadrení žalovanej je zrejmé a nepochybné, že nemala pochybnosti o tom z akého dôvodu a v akom období jej záväzok, ktorý v tomto písomnom uznaní dlhu uznáva mal vzniknúť, pričom svedecké výpovede dcéry žalovanej a spoločníčky žalovanej nemôžu relevantne vyvrátiť takýto jednostranný a určitý právny úkon, keď navyše žalovaná nijako nespochybnila, že túto výšku svojím stanoviskom - e-mailom zo dňa 21.2.2014 sama vyčíslila, kde manželovi žalobkyne uviedla - zostáva k úhrade 11.659,26 eur. Teda sama modifikovala pôvodný návrh manžela žalobkyne na úhradu záväzku. Z takéhoto správania žalovanej je nepochybná vôľa uznať záväzok vo výške ako bola predmetom žalobného návrhu.

32. Argumentácia žalovanej, že nedisponuje tovarovými zásobami nijako žalovanú nezbavuje povinnosti k úhrade tejto dlžnej čiastky a naopak možno prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne o účelovosti takéhoto konania v snahe vyhnúť sa plneniu svojho záväzku.

33. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vrátane priznaného úroku z omeškania, ktorý bol vyčíslený v správnej výške podľa § 359 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom je nepochybné, že žalovaná bola už ku dňu uznania svojho dlhu dňa 22.2.2014 v omeškaní s úhradou tohto dlhu. Rovnako správne je priznaná výška paušálnej náhrady podľa § 369c Obchodného zákonníka, ako aj výška náhrady trov konania pre žalobkyňu voči žalovanej v rozsahu 100 % keď žalobkyňa bola v konaní plne úspešná.

34. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanej, ktorá úspech v odvolacom konaní nemala a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).